

Petra van Rij (38), moeder van twee dochters (8 en 6), verloor haar partner, professioneel zeezeiler Hans Horrevoets, op 18 mei 2006. Tijdens de Volvo Ocean Race sloeg hij overboord.

Zelfs een jaar na zijn dood dacht ik nog als ik een auto de straat in hoorde rijden: "Daar is-ie. Het was gewoon een heel foute, misselijke grap." Dat heeft zó lang geduurd. We waren in de bloei van ons leven; hadden samen een bedrijf, een kindje van achttien maanden, een tweede op komst. Het is onvoorstelbaar wat het met je doet als dat er van de ene op de andere seconde niet meer is. Bij een ziekbed is het anders, het afscheid gaat dan geleidelijker.

Nu kon ik het niet bevatten. Ik dacht iedere dag: het is niet waar, het is niet waar, dit zijn wij niet. Daar komt bij dat ik hem pas na vier dagen kon zien. En zelfs toen dacht ik: je slaapt, het is niet gebeurd, je wordt zo dadelijk wakker.

Het grootste gevaar van zeezeilen was volgens Hans met volle snelheid op een ijschots of walvis varen. Hij achtte die kans net zo groot als dat je hier de deur uitwandelt en wordt aangerezen door een auto. Als hij aan het zeilen was, was ik absoluut niet ongerust. Ik vertrouwde voor tweehonderd procent op zijn kunnen. De televisiebeelden van zijn wedstrijden, voornamelijk van hoge golven, vond ik wel spannend. Maar dan zei hij: "Natuurlijk laten ze die zien, dat is het spektakel. Veel vaker is het windstil en dan dobberen we maar wat rond."

Na het ongeluk zag ik ineens overall gevaar. Ik

realiseerde me dat het ook met mijzelf of mijn dochters ineens afgelopen kon zijn. Hans is overleden aan een bloeding in zijn hoofd, iets heeft hem zo hard geraakt dat hij kansloos was. Als ons dochtertje van anderhalf door de tuin liep, was ik doodsbang dat ze op haar hoofd zou vallen. De eerste vier maanden ben ik de snelweg niet opgegaan, uit angst voor een ongeluk. Ook heb ik onze kinderen heel lang met een helm op laten fietsen. Maar ik kan mezelf en de kinderen niet met een helm op door het leven laten gaan, dat gaat niet. Je kunt niet alles voorkomen.

In de film *PS I love you* zegt een gescheiden moeder op een gegeven moment tegen haar dochter, die weduwe is: "Nu moet je maar eens stoppen met huilen." De dochter antwoordt: "Ik kan me niet herinneren dat ik je tijdens mijn jeugd ooit heb zien lachen."

Daar schrok die moeder van. En ik ook. Stel je voor dat mijn kinderen dat later tegen mij zouden zeggen? Ook al deed ik hartstikke mijn best, ik schatte die kans best aanwezig. Dat ga ik voorkomen, dacht ik toen. Langzaam heb ik weer leren genieten: van een kopje koffie, een bos verse bloemen, een mooie film. De pijn en het verdriet gaan niet over. Dood is hartstikke dood en dat blijft het. Ik leer er alleen steeds beter mee te leven.

**'IK DACHT
ELKE DAG: HET
IS NIET WAAR,
DIT ZIJN WIJ
NIET'**

Via hun stichting helpen Petra en haar zus Marijke lotgenoten met haar ervaringen:
dejongeweduwe.nl

